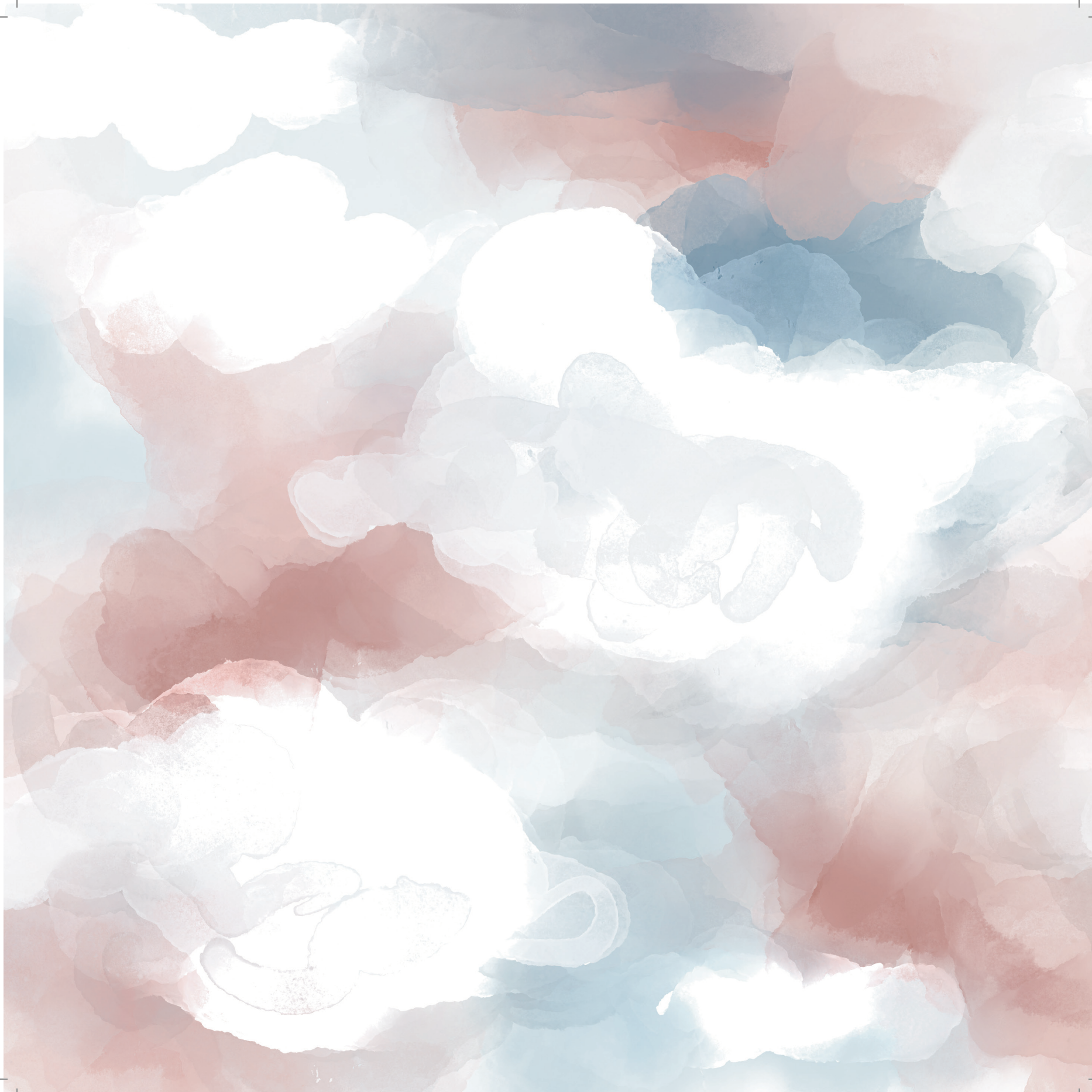
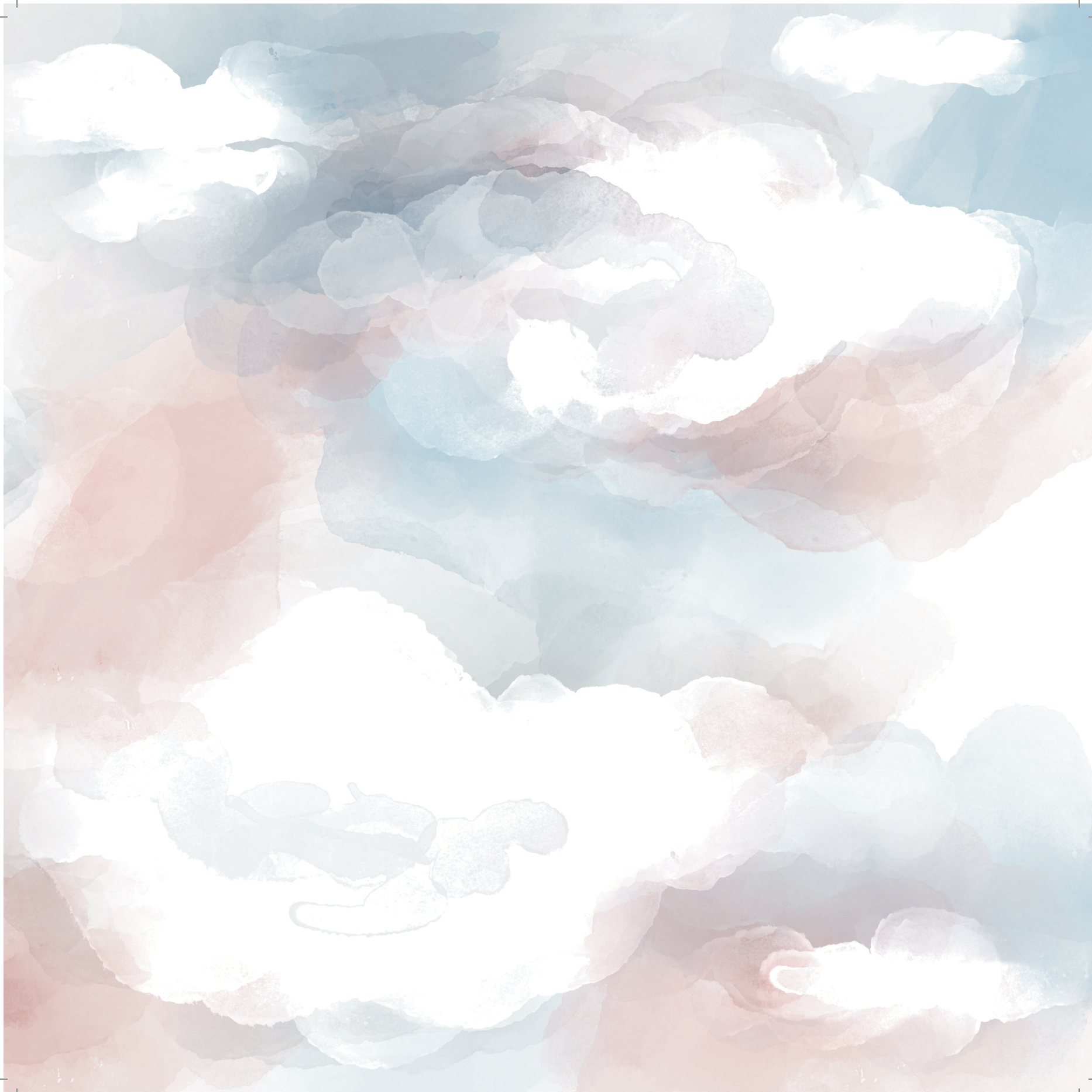

Naklada
Ceres

BIBLIOTEKA
Mali princ
Knjiga četvrta

ISBN 978-953-267-102-5

CIP zapis je dostupan u računalnom
katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice
u Zagrebu pod brojem 001118170.

Ova se knjiga ne smije ni u cjelini
ni u dijelovima umnožavati, fotokopirati
ni na bilo koji drugi način reproducirati
bez pismenog dopuštenja nakladnika.

Copyright
© Ana Dobričić, 2021
© Katarina Matković, 2021

Sva prava pridržana.
Zagreb, 2021

Blanka i oblaci

ANA DOBRIČIĆ

ILUSTIRALA: KATARINA MATKOVIĆ

*Za Petru,
moju inspiraciju...*

U devet u krevet! – ponovila je mama.

Ali Blanki se danas baš nije išlo na spavanje.

Počela je bojati novu sliku i željela ju je dovršiti.

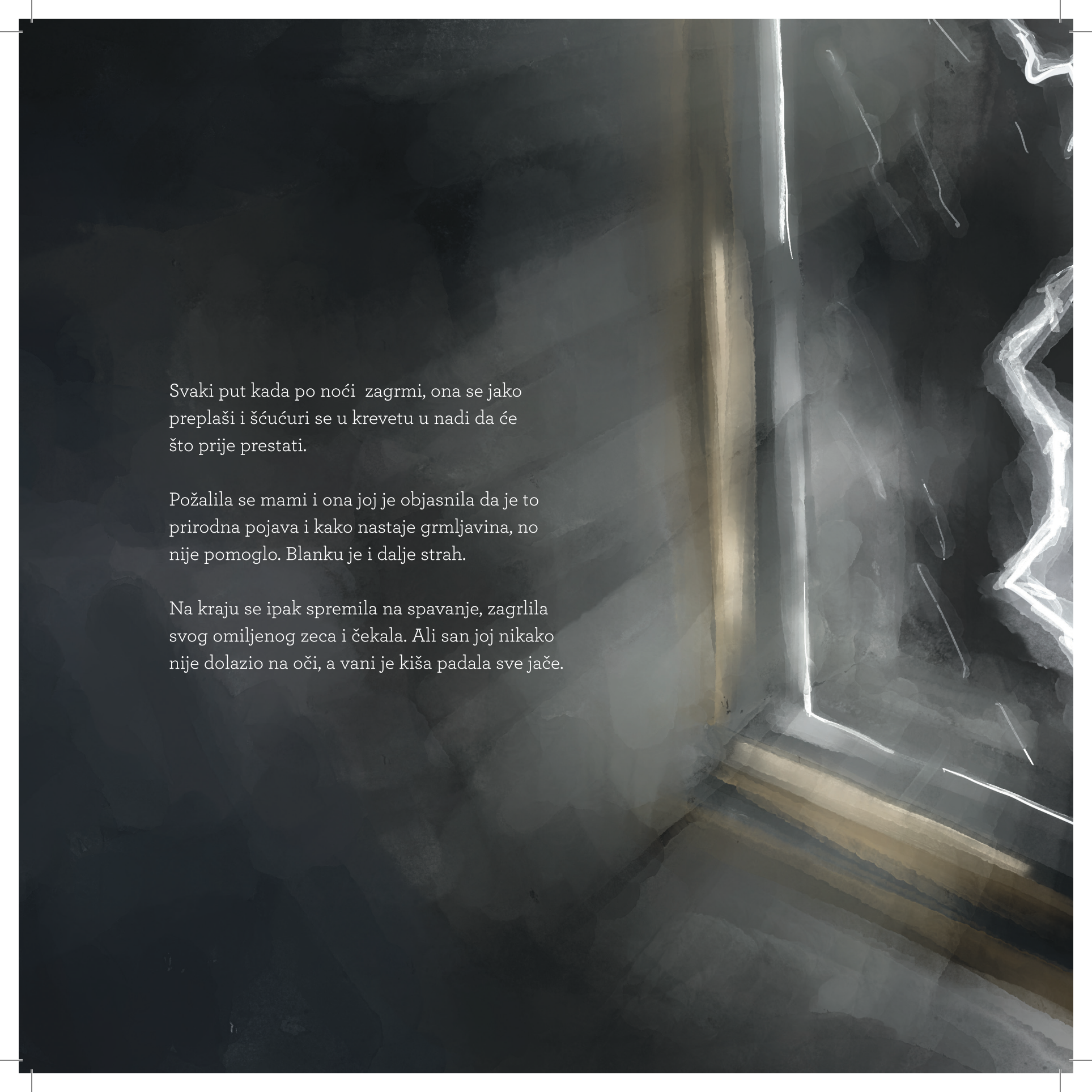
Barem je tako rekla mami, iako je pravi razlog bilo nešto sasvim drugo.

Naime, vani lagano pada kiša i nakupljaju se oblaci,
a ona se jako boji da bi moglo početi grmjeti. Blanka
ne voli grmljavinu. Željela bi biti hrabra kao njezin
brat koji uopće ne primijeti kada vani grmi, ali ne može.

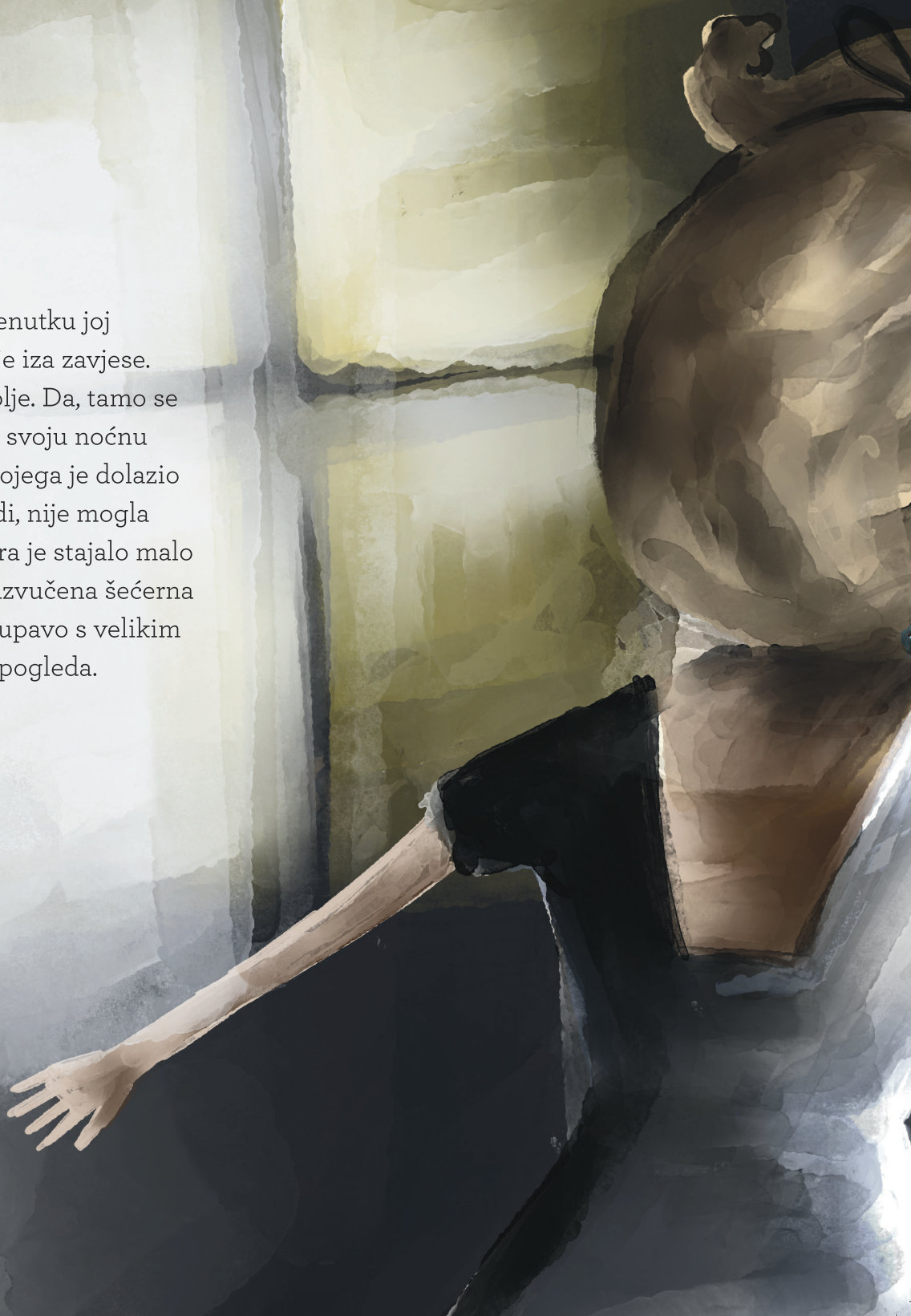

Svaki put kada po noći zagrmi, ona se jako preplaši i šćućuri se u krevetu u nadi da će što prije prestati.

Požalila se mami i ona joj je objasnila da je to prirodna pojava i kako nastaje grmljavina, no nije pomoglo. Blanku je i dalje strah.

Na kraju se ipak spremila na spavanje, zagrlila svog omiljenog zeca i čekala. Ali san joj nikako nije dolazio na oči, a vani je kiša padala sve jače.

Ležeći tako u krevetu, u jednom trenutku joj se učinilo da čuje nekakvo šuškanje iza zavjese. Naćulila je uši i osluhnula malo bolje. Da, tamo se bez sumnje nešto događa. Uzela je svoju noćnu lampicu i posvijetlila u smjeru iz kojega je dolazio zvuk. Kada je vidjela o čemu se radi, nije mogla vjerovati svojim očima. Kod prozora je stajalo malo bijelo stvorenje. Izgledalo je kao razvučena šećerna vuna. Bilo je prozirno bijelo, vrlo čupavo s velikim svjetloplavim očima sramežljivog pogleda.

Nekoliko trenutaka su se tako gledali kada,
najednom, neobičan posjetitelj kaže: „Bok, ja sam Maglica.“

Blanka je bila bez riječi pa je Maglica nastavila: „Slučajno
sam prolazila pokraj tvoga prozora i čula da govoriš mami
kako se bojiš grmljavine. Baš se vraćam kući. Hoćeš li poći
sa mnom? Mislim da bi ti se svidjelo mjesto na kojem živim
i mnoge stvari bi ti postale jasnije.“

Blanka je samo zbunjeno uspjela izreći „može“ i pružila
ruku prema Maglici.

Kada su im se dlanovi spojili, osjetila je kako kroz nju prolazi
neobična lepršavost. Najednom se osjetila laganom poput
pera.

I neobičan par krene na putovanje.

